Ч. 208 (1002). Львів, четвер 12 вересня 1918. Рік IV.

УКРАЇНСЬКЕ СЛОВО

Ціна примірника 16 сот. На провінції 20 сот.

Виходить що дня рано кромі понеділка.

політична, економічно-суспільна часопись. (Редакція Руська ч. 3.)

Замкнене субскрипції.

—:—

До П. Т. Субскрибентів акцій „Українського Банку“ у Львові.

Рескриптом з дня 23-го лютого 1918-го року, „число 9334, згляцно рескриптом з дня 19-го серпня 1918-го року, число 43.504, ц. к. Міністерство внутрішних справ в порозуміню в ц. к. Міністерством скарбу і рільництва, уділило Комітетови Основателів позволене на основане „Українського Банку“, акційної спілки у Львові.

До уконституована „Українського Банку“ потреба зложити цілий акційний капітал в сумі 3,000.000 корон в готівці і виказати се перед властями.

Доси українська суспільність зложила 2,000.000 корон. Остаеть ся до покритя ще 1,000.000 корон.

Комітет Основателів бажає як найскорше приступити до введеня в житє „Українського Банку“ і тому подає до загального відома української суспільности, що замикає субскрипцію з днем 30-го вересня 1918.

Комітет Основателів просить проте всіх прихильників ново засновуючої ся української інституції, щоби поспішили з підпискою і вплатою сего невплаченого ще 1,000.000 корон, висилаючи готівку по 408 корон за одну акцію на адресу:

„Товариство взаїмного кредиту „Дністер“ ул. Руська ч. 20“ на вкладку ч. 11.200.

Про реченець перших конституючих загальних зборів акціонарів повідомить ся їх почтою і оголошенем в часописях.

У Львові, в вересни 1918.

За Комітет Основателів „Українського Банку“, акційної спілки у Львові:

Др. Евген Петрушевич
Др. Володимир Бачинський
О. крил. Тит Войнаровський
Др. Льонгин Цегельський
Др. Евген Левицький
Др. Стефан Федак
Др. Микола Шухевич.

Бийте у великий дзвін — най промовить народ!

Над Галицьку землю насуває нова, грізна хмара! Для нашого будучого житя і для житя далеких грядучих поколінь українського народу Галицької землі йде нова небезпек ! На базарі великої політики стали знов торгувати ся о нашу душу — о нашу будучність!

Як було оноді сказано у звідомленю Народного Комітету, разом з уступленєм правительства Зайдлєра, що враз з Черніном хотіли додержати умови Берестейського мира, положенє змінило ся. З нетрів хаотичної плутанини державної політики, зза обслони мадярсько-польських ков рств — висуваєть ся знов грізне марево „австро-польської“ розвязки, що містить в собі небезпеку прилученя цілої Галичини до Польщі. Ґр. Бурян докладає всіх заходів і сил щоби прихилити й Німечину до такої розвязки польського питаня, що була би враз і відданєм українського населеня східної Гадичини — у польське ярмо, в польську неволю...

Український нарід, що жив в межах придунайської монархії, зложив на жертвенику війни найбільші жертви. Кости його синів розсіяні нині на всіх боєвищах. На великих цвинтарищах здовж східного фронту, здовж скелистих берегів Сочі і Таліямента, на албанських пустарах, на сербських зарінках, ... — там всюди довгими рядами сіріють могили українських жовнірів. Що в нас було здатне — все пішло у боєві лінії. Тому й ми нині так дуже обезсилені, так дуже знеможені — як ніякий другий нарід.

Тому треба нам всім станути муром — бо время люте! Наближаєть ся вічевий тиждень! Най весь народ вийде на майдан і скаже своє тверде слово: Не підемо під Польщу! Нам ні на кого оглядатись, знікуди не ждати нам підмоги; станьмо самі на сторожі свого права, виступім самі в обороні нашої будучности і долі наших дітий. Най почують і ті, що торгують нами, що український нарід сам хоче бути господарем на своїй споконвічній землі і не дасть на себе наложити ярма польської неволі.

Бийте у вічевий дзвін! Най ревом бурі понесеть ся голос протесту тяжко обидженого народу: Ми не підемо під Польщу!

З приводу гуцульської депутації до цісаря!

Відень, 8. вересня 1918 р.

Чичачі „Українсього Слова“ тямлять ще певно допись про гуцульську депутацію, яка під проводом посла д-ра Трильовського явила ся в дни 15. липня с. р. у цісаря. Одначе в поданім там змістї меморіялів зайшла мала друкарська похибка: депутація домагала ся здержаня всяких, якихби то не було реквізиций до кінця серпня не 1918, тільки 1919 року.

В кілька днів опісля ґен. Ляндвер, начальник спільного уряду віджвленя (GEA), якому цісар поручив переведене в діло бажань депутації, скликав конференцію, в якій взяли участь окрім него, представники міністерства війни, краєвої оборони, рільництва, публичних робіт і уряду віджвленя.

Вислід нарад такий: міністерство публичних робіт приписує собі заслугу звільненя 400 професіоністів з військової служби для цілий відбудови і робить у начальних військових властий відповідні заходи, щоби для сеї самої цїли давано довші, чи коротші відпустки для відбудови“ (Wiederaufbauurlaube). Сама відбудова йде тому пиняво, бо, мовляв, панує велика недостача цьвяхів і аж тепер покликано в сїм на поміч міністерство війни. Будуть пороблені зарядженя в цїли заложеня тартаку в Соколівцї і кафляної та цегольної фабрики в Пістини. Міністерство публичних робіт велить зложити собі звіт про можливо найскоршу відбудову села Шепаровець. Що до нужденної платнї урядників експозитури в Косові, то вони мають бути найперше наділені натураліями, а після переведених в сїм напрямі доходжень в особливших випадках одержуть також вищу платню.

Ц. к. Уряд віджвленя висловив думку, що бажане правильне надїлене печеніжинського і косівського повіту споживними засобами може наступити після оцінки розпорядимости теперішного жнива. Одначе він буде все таки старатись прийти з помічю ще скорше, хоч в скромних розмірах. Неправильна достава цукру має своє жерело в перевозових трудностях і є в плянї достава цукру українського походженя. Предсідник GEA має рівнож в плянї помогти доставою муки.

До сего свого безречинцевого пляну уряд відвідживленя ніяк не хоче влучити заперестаня реквізицій і допущеня вільної торговлі в загрожених голодом повітах і то з „принціпіяльних зглядів“.

Міністерство рільництва заявило, що годі анулювати контракт державної управи лісів з фірмою Ціманд — тим більше, що в сім контракті 80 прц. деревного ужиткованя полишено й так краківській централі для відбудови краю. А що державна управа лісів готова в оправданих поодиноких випадках позволити охочим до праці місцевим людям рубати потрібне дерево по знижених цінах і їх про се інформувати, видає ся, що достаточно (!!!) обезпечено найконечнійшу потребу дров для акції відбудови і в сей спосіб вистарчаючо (!!!) сповнено слушні домаганя населеня. І так „сповнивши домаганя населеня“, міністерство констатує, що біда тільки в сій обставині, що є за мало лісових робітників, одначе роблять ся відповідні кроки в міністерстві війни, щоби звільнено, більше число кваліфікованих робітників.

Міністерство краєвої оборони констатує, що воно ні з печеніжинського ні косівського повіту не одержало ні одної жалоби на невиплачене військових причинків, а якщо виплата денебудь опізнила ся, виною сьому втрата, наслідком воєнних подій, потрібних паперів.

До сього треба додати виступ секційного шефа з міністерства рільництва Поляка, Келера, який переконував учасників конференції, що українському селянинови не треба нічого давати, бо се його розлінивить.

Отсе зміст нарад, скликаних ґен. Ляндвером. І здавало ся, що супроти готовостий всіх дотичних міністерств помочи гуцульському населеню прецінь щось повинно з сего вийти. На жаль минуло дальших 5 неділь і не зроблено дослівно — нічого. Противно, до Відня зачали доходити листи і телеґрами з обох повітів про дальші реквізиції, про недостачу поживи, просто про голод, як се впрочім потвердила також допись про загальні збори філії „Сільського Господаря“ в Косові.

Супроти сього посол д-р Трильовський вніс на руки ґен. Ляндвера поновне, дуже остро зредаґоване пропамятне письмо, в якім передівсім зазначив, що в сім випадку маємо до діла з очевидною пасивною резистенцією польських властий, які бажають доказати українському народови, що він у Відни нічого не зискає, що все залежить від їх ласки.

Пропамятне письмо наводить поодинокі факти, які зайшли від того часу, примірои: реквізиція, чи там викуп худоби в Гриняві, Ясенові горішнім і т. д., випадки голодової смерти в Яворові, Ясенові горішнім, голодовий тиф в Гриняві і т. д. і т. д. і зазначує вкінці, що тут ходить не тільки о поміч для нещасного населеня, але й повагу корони, яка виявила найлїпшу волю помочи йому, однак перешкаджають ворожі українському народови елементи в краю.

В наслідок того меморіялу ґен. Ляндвер зажадав в енерґічних словах і в короткім часі звіту, що з ухвалених на конференції способів помочи зістало вже виконано.

Вкінци завважимо, що телеґрами в тих справах висилати треба не тільки на руки посла, але й на адресу: Exzellenz General Landwehr, Wien, IV., Gusshausstrasse 16.

Большевицька соціялізація на український кошт.

„Вільне життя“ з дня 7. с. м. містить статю Лівобережного, в якій пишеть ся:

Додатковий договір, який заключено большевиками з Німеччиною в справі відшкодованя німецьких горожан за ті шкоди, які їм спричинено большевицькою соціялізацією підприємств у Московщині, мусить звернути на себе увагу українського громадянства.

Як виявляєть ся, большевики виказали себе дуже здатними фінансістами й ті ніcть міліярдів, які вони зобовязали ся виплатити Німеччині, будуть виносити їм приблизно лише стільки, скільки буде коштувати друк паперових гроший.

Уже згідно з самим договором, як то подає преса, один міліярд карбованців за большевицьку соціялізацію мають перебрати Україна й Фінляндія. На жаль преса не говорить, чим властиво керували ся при сьому ті, що заключали договір, чи не тим може, що большевики не встигли „соціялізувати“ для себе на Україні, підчас свого навалу стільки, скільки їм бажало ся.

Але сим міліярдом справа для України ще далеко не кінчить ся. За ним ідуть нові міліярди, які має виплатити Німеччині за большевиків український нарід. Певно, що в договорі се не зазначено, але се з найповнійшою ясністю розкриває „Frankfurter Zeitung“. Ся ґазета подає, що частинне відшкодоване буде виплачене Московщиною паперовими грішми „які Німечина до певної міри може прекрасно зужити для тих нових виплат, які вона має робити на Україні й виплачена на яких в німецьких марках посередно перепозвило би німецькими кредитками невтральні держави й викликало би там знижене курсу марки.

Наскільки великі будуть сі виплати тяжко сказати. Ясно лише одно, що Німеччина, маючи большевицькі кредитки, не буде зовсім потребувати товарообміну з Україною; для виплати за продукти, котрі будуть купувати ся в нас, вона буде мати обовязкові на Україні засоби оплати — московські большевицькі кредитки й викине їх на український ринок стільки, скільки буде лишень потребувати.

„Чудові“ наслідки сього нам усміхають ся вже тепер. Переповнений обезціненими кредитками український ринок, буде переповняти ся ще більше; курс карбованця через єдність валюти буде все більше падати й все більш наближати нас до фінансової катастрофи.

Але се ще тільки цвіточки. Головне полягає в тому, що Україна, видаючи за большевицькі кредитки свої продукти Німеччині, без сумніву не зможе ніколи повернути сї большевицькі векслї в готівку; вона не має сили змусити Московщину до оплачена сих векслів і мусїти-ме лишити їх собі на спомин про розумну фінансову політику українського уряду що до спільности валюти. Міліярди отже добра урукраїнського народу піде на оплачене большевицьких зобовязань.

Треба сподівати ся, що в сьому відношеню справа ще не кінчить ся сими міліярдами. За Німеччиною виступить зі своїми вимогами Австрія, а далі можливо й инші держави, щоби дістати кредиток від большевиків і кинути їх на наш ринок. При такому положеню справа відокремленя нашої валюти від московської набирає ще більшої ваги. Переведене сього відокремленя може ще в певній мірі забезпечити нас від розплат за большевицькі соціялізації.

Холмщина?!

З Бреслява доносять до „Oest. Morgenztg.“: Австро-Угорщина виповіла тайний договір з Україною що до Холмщини і віддала її знов під управу люблинського військового ґенерал-ґубернаторства. — Полякам мали виразно заявити, що Австро-Угорщина що-до галицької справи є готова дати Полякам дальші концесії.

З України.

Україна і Крим.

„Нова Рада“ (ч. 159) пише:

„Питане про приєднане Криму до України майже вирішено, і ми певні, що се рішене дістане однодушне почуте людности як України, так і Криму.

„Та й чи могло-б бути инакше? Короткий час економічної та митної війни поміж двох країн виявив неможливість державного кордону між ними. Інтереси людности обох країн о скільки переплутались, о стільки міцно звязані безліччу складних відносин, що розірване їх могло бути наслідком тільки глибоко помилкової політики.

„Сама людність Криму за короткий час його державности, зовсім не ставила ся до неї серіозно. Серед усіх верств кримського громадянства можно було скорійше помічати гумористичне оцінюване своєї державної самостійности, ніж уважне відношене до неї. Ніхто там не заносив ся з формою державної самостійности. За те справи місцевої автономії прихилили до себе громадську увагу безвиключно усіх і захопили всї верстви громадянства. Се зрозуміло. Крим має стільки своєрідних властивостий свого побуту, своєї культури, своєї природи, такий картатий сумішок народів, які складають його людність, що прикладати до його шаблон загальної нівеляції було-б найбільшою помилкою.

„Позатим, що площа його так невелика, в Криму крім Татар, Українців та Росіян, мешкають ще Німці, Болгари, Греки, Євреї, Поляки і Чехи.

„За довгий час мирного спільного житя, дарма на важку кормигу московську, вони витворили свої норми громадського житя, що вирівнюють протилежности національних та релїґійних осібностий. Ні національного розбору ні релїґійної нетолерантности в Криму не було ніколи.

„Як що ми хочемо мати з Криму дружню частину нашої держави, ми повинні дати йому широку місцеву автономію, повинні дати місцевій людности Криму змогу витворити свій лад краєвого житя, який забезпечував би вільний розвиток та розцвіт народів Кримського півострова.“

Дальше говорить ся в статї, що в Кримі людий з турецькою орієнтацією було мало. Мешканці Криму боять ся вправді українізації, але без причини. Одинокою можливою і корисною українізацією в Кримі се тільки культурна праця та можливо більша допомога громадській діяльности серед ріжноплемінної людности Криму.

Затверджене нового виборчого закона.

Принятий радою міністрів новий закон в справі виборів ґуберніяльних і повітових земських управ, враз з тимчасовими правилами дотично виборів ґуберніяльних і повітових радних, затвердив гетьман в тім виді, в якім приняла його рада міністрів.

Земський закон відносить ся й до Криму, причім міста Симферополь, Севастополь і Керч виділяють ся в самостійні земські одиниці. Закон поки-що не відносить ся до холмської і части гродненської ґубернії, котрі після берестейського договору мають належати до України. („Кіевская Мысль“).

Галицькі Німці про австро-польську розвязку.

Церковний орґан Німців-протестантів в Галичині Evangelisches Gemeindeblatt für Galizien und Bukowina поборює в ч. 16. австро-польський проект. Німеччина — читаємо там — мала би ще більший клопіт з окраїнами. Українців знасилувано би, а Австрія на випадок тісного союза з Польщею витворила би подавляючу славянську більшість. З Alt-Oesterreich, угрупованої на німецькій культурі, не лишилось би нічого.

На випадок слабого звязку Австрія не мала би жадних користий, а о політиці, передовсім заграничній, підлягала би польським вливам. Одиноку отже дорогу вказує маніфест з 5. падолиста. Галичина мусить стати в тіснім звязку з Австрією, по щасливій розвязці рівноуправненя Українців, отже по поділї та забезпеченю прав німецькій меншости.

Пора покінчити гру при зелених столиках.

Віденъ, 9-го вересня. — „Neue Freie Presse“ доносить: Посол до Ради державної др. Володимир Бачинський з нагоди найновійших віденських нарад німецького державного секретаря Гінцого, в яких обговорювано австро-польську розвязку, заявив одному співробітникови українського пресового бюра що слідує: „Від самої появи ідеї так званої австро-польської розвязки відбуло ся вже кілька тузинів нарад, чи то між польськими парляментаристами і провідниками партій, чи між Поляками і німецькими, зглядно австро-угорськими міродатними чинниками. При сих нарадах і зїздах пропущено одну — менї здаєть ся — рішаючу обстанову, а саме, що в Галичині живе повних 4 міліони Українців, для котрих не може бути байдужним, чи вони далї лишать ся при Австрії, чи brevi manu має ся їх подарувати їх відвічному ворогови. Не зважаючи на се, що безчисленні політичні і господарські мотиви промовляють проти сего, державним мужам осередних держав повинно було вже давно прийти на гадку, що нині безумовно не уходить, великий модерний народ, який головно за послідні десятиліття дав чисельні докази своєї жизненности і волї до самоозначеня, трактувати як безвільний предмет вимінної торговлї. Сеж преціньсама австро-угорська Монархія при заключуваню берестейського мира з Україною і Росією, признала право на самоозначене народів. Український нарід в Австрії ніколи не допустить, щоби про його долю рішали поза його плечима і без його згоди. Належить проте покінчити гру, яку веде ся при зелених столиках“.

Комісія фінансова.

Віденъ, 10. вересня. Нині розпочали ся наради фінансової комісії. На вступі вніс посол Яра, щоби, як першу точку нарад поставити піднесенє цін на муку. Пос. Тайфель поставив внесенє, щоби наради фінансової комісії відложити аж до сеї хвилї, поки правительство не виготовить фінансового пляну, не відпустить принайменше 600.000 нездібних до війська і старих жовнїрів, не утворить міністерства военної господарки і не настоїть на ощадности цивільної та військової управи.

Підчас дебати прийшов до слова президент міністрів Гуссарек і заявив, що предложені податки мають за ціль покрити буджетовий дефіцит 1.900 міліонів корон. Плян фінансовий можна буде виготовити доперва після покінченя війни.

Після промови міністра скарбу Віммера приступлено до голосованя. Ріжні части внесеня Тайфля переказано ріжним комісіям. Над внесенєм про відроченє нарад голосовано поіменно. Всїх членів комісії було 40, з сего 26 голосувало за відкиненєм внесеня, а 14 за принятєм. Рішили соц. демократи своїми пяти голосами. Українці голосували за принятєм внесеня. Поляки обурені є на „Arb. Ztg“ за се, що вона закинула їм, що хочуть на австрійське населенє наложити великі тягари, а самим відлучити ся від Австрії.

НОВИНКИ.

— Вистава малюнків і світлин „Артистичної Горстки“ і „Просової Квітки“ Українських Січових Стрільців в Національнім Музею при ул. Мохнацького ч. 40 потреває від 15. IX. до 15. X. с. р.

В день відкритя вистави, в сю неділю 15. IX. має публика вступ від 1-шої години в полудне до 6-тої вечером. Опісля отверта вистава щоденно від год. 10-ої рано до 6-тої вечером.

Вступ 2 К, для молодїжи і військової мужви по 1 К.

— Поклик! Настала нова доба в житю нашого українського народа. Він хоче йти враз з иншими культурними народами живійше як доси, до поступу. Задля того треба звертати пильну увагу, щоби він у всїх областях розвинув ся сильно. Зрозуміла се наша суспільність, бо не жалувала і не жалїє своїх жертв на удержанє приватних шкіл і бурс, які мають достарчити охочих робітників до народної праці. Однак найменше доси звертала наша суспільність увагу на витворенє і скріпленє ремісничого стану, який повинен становити цвіт нашого міщанства, як також і нашого інтеліґентново селянства. Инші народи давно вже зрозуміли вагу ремісничого стану і не жалують на се фондів, щоби ними допомочи вбобразованю ремісничої молодїжи. Ми маємо під тим зглядом ще много зробити. Вправді є у нас товариство „Руська (українська) Бурса реміснича і промислова“ у Львові, яка за час свого 18-літного істнованя дала нашому народови до дві сотки свідомих і щирих ремісників і промисловців. Однак що се значить для загального запотребованя? Нам треба конче подвоїти або потроїти те число і мусимо здобутись і спромочись на розширенє сеї нашої інституції, бож се не яло ся кількаміліоновому хотьби галицькому українському народови, щоби його реміснича і промислова бурса не була в можности приняти більше як яких 30-ть учеників і щоби не могло се товариство числити більше як 124 членів, котрі малиби платити річно по 4 кор. (та і сеї дрібниці більшість з них від кількох літ не платить). Тому відкликуємо ся до нашої суспільности і просимо о зголошуванє ся в члени нашого товариства, о точні вплати членських вкладок і о жертви. Зголошеня в члени, вкладки членські і жертви, просимо слати на адресу товариства у Львові, вул. Домініканська ч. 11. — За Раду Товариства „Руська бурса реміснича і промислова“ В. Нагірний голова, А. Березовський секретар.

— Наші за границею. У галицького втікача Вільгельма Равха в Празї сконфіскували власти 114 скринь себто 2 ваґони сірників. У инших втікачів найдено богаті склади сукна, полотна, біля і обуви. Шістьох увязнено. — В Будапешті знов минулої недїлї урядження лови на галицьких збігців. Тих, що не мали леґітимацій відставлено на поліцію, дезертирів віддано військовій власти. Трийцять жидиків, яким доказано, що занимались ланцуховою торговлею, відставлено шупасом до Галичини.

— З польського „королївства“. Краківський „Illustr. Kurjer Codz.“ доносить: В цілковитій тайні перед ширшим загалом польської суспільности, довершена вже мабуть неймовірна фінансова трансакція, котрої наслідки сягнуть до господарських основ повстаючої польської держави. Як доносять з інтересованих кругів, акція в цїли сфінансованя державних зелїзниць в Польщі добігає, здаєть ся до кінця. Сю акцію переводить берлїнська Discontogeselschaft в спілці з берлїнською банковою фірмою Бляйхредера, або т. зв. ґрупа Ротшільда.

— М. М. Кучеренко в укр. драм. театрі. Дирекція державного драматичного театру підписала контракт з відомою укр. артисткою М. М. Кучеренко, яка й виступить у відповідальних ролях.

— В царстві польської Мельпомени. Безголовє, яке запанувало в львівськім польськім театрі, переходить всякі межі. В театрі роїть ся від ґаздів“. За кулїсами повно всяких „відпоручників і делеґатів“. Вистави випадають значно слабше як за часів Гелера. Нема днини, щоби обійшлось без скандалю. Одного дня побив возний артиста, на другий день заповіджено реванж. Одного дня посварились на пробі режісер з капельником і пробу зірвано. Артисти „епідемічно“ занедужують і що дня змінюєть ся репертуар. Касу театру як отвирають, то вже нема в нїй половини білєтів. Ажіотаж цвите як ніколи. — Та короною всего є ось яка подія: По виставі „Кордіяна“ появилась в „Now-im Słow-i“ річева і совістна рецензія проф. Скочиляса, який є безсумнївно чи не одиноким нині у Львові знатоком польського театрального мистецтва. В рецензії виткнено одному з виконавців іменно п. Герцови в спосіб дуже чемний цїлий ряд похибок. У відповідь на те дістав проф. Скочиляс лист від п. Герша Герца (на афішах: Генрика Барвінського) б. підпоручника „од леґіонуф“, у якім його п. Герц титулує рег „дурень, лобуз і шубравец“. — Ось цвітка польської висшої культури! Симпатичні взаємини між польським театром і критикою... Невідомо поки-що, чи між польськими артистами і членами т. з. „театральної комісії“ з маґістрату не ведеть ся вже теж така оживлена і інтелїґентна переписка. Як поки-що ні, то певно до того прийде...

— Для кого конфіскують провіянти? О 2. годині сполудня виходить з бюра „радца“ львівського маґістрату (читай: недокінчений технїк), отже висший урядник політичної власти I. інстанції, п. Толочко — і жде на трамвай в напрямі Високого Замку. В двох великих торбах двигає муку. Бідачисько аж посинів під тягарем, бо червоний вже й так з надмірної праці. Приступає до нього якийсь инший „міністер польської господарки“ і питає, що пан „радца“ несе. Пан Толочко дає йому таку не-пітійську відповідь: „Skonfiskowaną mąkę rozdzieliliśmy między siebie(!!), — część uczciwie a część nieuczciwie; — ot-tak, aby handel szedł...“ Ну, ну! — А ти немаґістратнику їдь на село, купи за солоні гроші хлїба або муки, зазнай роскоші на „wyodrębnionych“ зелїзницях, — а на конець ту муку роздїлять „między siebie“ ті, які бажають собі війни до суду-віку. — Кажуть, що буде „збюрка“ незреалїзованих від 6 місяців мучних карт, якими львівський маґістрат задумує витапетувати палату для будучого „круля“. Тож-то він буде ситий з тих карт! — Підслухав Дух Ґонти.

— Месть большевиків. В цїлій Росії шалїє кровавий терор, що є відповідю на замахи проти Ленїна і вбитє Урицького. В Москві розстріляно більше як 2000 осіб, в Петроградї ще більше. Всюди переводить ся масові арештованя і екзекуції. З провінції надходять до Москви грізні телеґрами, як пр. „Нижний Новгород дрожить“, „в Тулї заводить ся лад“. Большевики арештують також Французів і Анґлійців. У відповідь на се в Льондонї арештовано російського посла Літвінова. На большевицький терор відповідають соціяльні революціонери терором зі свого боку, так, що в Росії заносить ся на велику взаїмну різьню.

— Цариця їде до Еспанії. Еспанська часопись „El Sol“ подає, що бувша цариця відїде в короткім часї з дітьми на яхтї під папським прапором до Еспанії, де замешкає в замку Маґдалена в мешканю Сантандра. Комісія з еспанських військових лїкарів удала ся до Росії, щоби супроводжати царицю з дітьми підчас подорожи.

— Прошенє В. Винниченка. Володимир Винниченко вніс прошенє до міської думи в Каневі, щобу відступити йому кусок землї на Грушках, висше могили Шевченка, для побудованя дому. (УТА).

— Підмога для державного українського драматичного театру в Києві. В „Державнім Вістнику“ оголошено одобрену радою міністрів постанову про асиґнованє 327.400 рублїв, як підмогу для державного драматичного театру у Києві на біжучий рік.

— Українська торговельна делеґація в Німечині. В кінци серпня з ініціятиви департамента зовнїшнього торгу міністерства торгу й промисловости орґанїзована була поїздка делеґації у складі 12 представників великих торговельних фірм м. Києва в Липськ та Вроцлав на тамошні ярмарки. Делеґати зможуть точно ознайомитись там з станом

ґерманської промисловости й ринку і зробити гуртові закупки.

Для проїзду делеґації німецька влада предоставила особливі місця. Маґістрат Вроцлава та ярмаркове товариство прислало мінїстрови торгу й промисловости телеґраму з подякою за присилку представників української гуртової торговлї. (Н. Р.).

— **Професійна освіта на Волині.** Волинська ґуб. шкільна рада склала обрахунки на профес. освіту на Волині і вдалась з проханем до мінїстерства освіти асиґнувати їй 1,118.000 карбованців на відкрите профес. шкіл: 16 ремісничих майстерень будівельного діла (Житомір) і сільсько-господарську технічну школу в Полоннім. (Н. Р.).

— **До відбудовання Звіринця і Телички.** Рада мінїстрів ухвалила, і пан гетьман затвердив постанову ради мінїстрів про забудовання околиць Київа — Звіринця й Телички такого змісту:

З метою урегульовання забудовання околиць Київа — Звіринця й Телички і у звязку з законом від 29-ого червня 1918 р. постановлено:

1) Заборонити окремим особам, товариствам та інституціям забудовання околиць Київа — Звіринця й Телички до видання окремих правил про забудоване зазначених околиць.

2) Усї справи про забудоване сих околиць передати до відома головному уповажненому по розборції й виконаню пляна забудовання вільних земель м. Київа та його околиць, котрий в разі потреби направляє їх згідно з параґрафом 3-им закона від 29 червня 1918 р.

3) Подати право головному уповажненому по розборції й виконаню пляну забудования вільних земель району м. Київа та його околиць, як виняток з п. 1 сеї постанови, дозволяти окремим особам, товариствам та інституціям робити капітальний ремонт і нові будови в районї Звіринця й Телички. (Н. Р.).

Бібліоґрафія.

Україна — відки пішла, як і чому поширилась її назва? — написав д-р В. Ґеринович. — Львів 1918. — Ціна 70 с. до одержаня в укр. книгарнях у Львові. 8—10

Богдан Шамкенко: „Молитва“. Львів 1918. Ціна 1 К 20 с. Набути можна у всіх українських книгарнях. 481 1—3

ОПОВІСТКИ.

Четвер дня 12-го вересня 1918.

Нинї 12-го вересня гр.-кат.: Александра, римо-кат.: Ґвідона.

Завтра 13-го вересня гр.-кат.: П. поюс П. Д., римо-кат.: Товії.

Отсим подаємо до відома наших передплатників, що з огляду на се, що кошта видавання нашого органу „Господарська Часопись“ (кошта паперу, друку, адмінїстрації і ин.) в наслідок воєнних подій зросли дуже сильно, а призначені на се фонди вичерпані і видавництво виказує надзвичайно великий дефіцит, рішила Головна Рада Товариства на засіданю з дня 29 серпня с. р. піднести передплату часописи з К 4. на К 12. з днем 1. липня с. р. — щоб в сей спосіб удержати рівновагу в буджеті Товариства призначеним на видане нашого орґана.

Краєве Товариство господарське „Сільський Господар“ у Львові.

о. Тит Войнаровський в.р. президент. Василь Струк в.р. директор бюра.

Вписи до I. і II. кляси української ґімназії в Калуши розпочали ся дня 2 вересня, наука 5 вересня. Нові, спізнені а оправдані зголошеня узгляднясь. 471 3—5

Вписи на I-ий рік українського, учительського семинара в Калуши розпочали ся і тревати муть до кінця вересня. Зголошеня приймає дирекція української ґімназії. 472 3—5

Фотоґрафічні знимки. В обох українських книгарнях є до набутя слідуючі картини: 1) Руїни гетьманської палати в Батурині (3 К). 2) Ґрупи розоруженої Німцями „синьої“ дивізії (4 К) та послідня сторінка берестейського договору з підписами всіх членів делеґацій.

Надіслане.

За сю рубрику редакція не відповідає.

ОГОЛОШЕНЯ.

Українські книжки.

Адмінїстрація нашої часописї находить ся при улиці Сикстуській ч. 21.

Субскрибуйте акції Українського Банку.

„Український Банк“ основуєть ся акційним капіталом трех міліонів корон, розділених на 7.500 акцій, кожда акція по 400 кор.

Головним завданєм „Українського Банку“ є: 1) придбане селянському населеню землї, лїсів і пасовиск дорогою парцеляції більших земельних посілостий і взагалі піднесене рільничого господарства, та 2) поширене промислу у всіх його галузях, подвигнене господарсько-промислових підприємств та торговлї.

Акції „Українського Банку“ приносять посїдачеви дохід у виді дивіденди. Акції є корисною і безпечною льокацією капіталу: їх можна продати або дістати на їх застав позичку. Для кредитових товариств і зароблково-господарських стоваришень акції є дуже догідним способом льокації резервових фондів.

Посїдане пятьох акцій „Українського Банку“ дає посїдачеви голос на загальних зборах акціонарів (членів Банку). Акціонарі, що посїдають менче ніж пять акцій, можуть лучити ся між собою для установленя спільного повновласника до участи в загальних зборах акціонарів.

Хто хоче стати членом „Українського Банку“, нехай негайно перешле правильно виповнене зголошене і відповідну квоту, а се по 400 К за акцію, а кромі того на безпосередну належитість по 4 К і на кошти конфекції по 4 К, разом проте за кожду акцію по 408 К на адресу: Товариство взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові, ул. Руська ч. 20. вкладкова книжка ч. 11.200.

Повний проспект, зголошене і почтові складинки висилають ся на жадане.

Комітет основателїв „Укр. Банку“.

Ч. 1.

Жадайте всюди „Українського Слова!“

УМОВИ ПЕРЕДПЛАТИ:

	У Львові:	В краю і державі:	За границею:	
На рік	44·— К.	56·— К.	На Україні	56 карб.
„ піврoку	22·— „	28·—	В Німечині	56 мар.
„ чвертьроку	12·— „	15·—	В инших державах	84 фр.
„ місяць	4·— „	5·— „		

ЦІНА ОГОЛОШЕНЬ

Стрічка двошпальтова або її місце 60 с.; в надісланім 1 К.; в оповістках 1·50 К. в редакційній части перед або по новинках 2 К. Некрольоґія 2 К. Слова товстим друком подвійно. Оголошеня на суботу і недїлю подвійно. Постійні оголошеня за осібною умовою.

Видає і відвічає за ред. Др Сидір Голубович. Друкарня Артура Ґольдмана, Львів Сикстуська 91.